

det forekommer mig, at Lovforslaget, som det er kommet her til Thinget, lider af, og jeg skal nærmere forklare, hvori jeg tror, at disse Mangler bestaae. Som den første Mangel, der falder i Øinene ved at gjennemgaae Lovforslaget, maa jeg nævne, at Forslaget efter sin Udtryksmaade ikke omfatter de Ansøgninger, der ere stillede til Hans Majestæt Kongen, eller hvis Afgjørelse behøver kongelig Resolution, og jeg tror, at naar man anseer en Ret til at komme til Kundskab om Erklæringer over Ansøgninger for nødvendig, maa man nødvendig ønske, at ogsaa de nævnte Ansøgninger og Erklæringerne derover blive indbefattede i Loven, da man ellers maaskee i de fleste Tilfælde vil mangle den Ret, man tilsigter ved Loven; hvad dernæst Klager angaaer, saa forekommer det mig ogsaa, at Lovforslaget, som det foreligger, i den Henseende har den endnu større Mangel, at der under Forslagets Udtryk paa ingen Maade er indbefattet en væsentlig Classe af Klager, nemlig de Klager, der afgives over offentlige Bestillingsmænd. Lovforslaget nævner blot Klager over Embedsmænd og kommunale Autoriteter, men foruden dem er der jo, som Enhver veed, en overordentlig stor Mængde af offentlige Bestillingsmænd, med Hensyn til hvilke der maaskee Virkeligheden allermeest trænges til en Berettigelse til at kunne blive bekendt med, hvad der erklæres, naar man har seet sig nødsaget til at indgive en Klage over sige Bestillingsmænd. Jeg har derfor i den af mig foreslaaede § 1 udtrykkelig optaget offentlige Bestillingsmænd, og om Ansøgninger brugt et saa almindeligt Udtryk, at der derunder kommer alle Ansøgninger, selv de, der kræve kongelig Resolution. Fremdeles har jeg anseet det for en ganske væsentlig Mangel ved Lovforslaget, at det kun tilsigter at give en Ret til at tage Afskrift af Erklæringen. Jeg anseer det for en væsentlig Mangel af den Grund, at naar man fik den Lov saaledes formuleret, vilde mangfoldige Klager og Ansøgere og maaskee de allerfleste, som kunde ønske at benytte Retten, i Almindelighed være aldeles udelukkede fra at kunne benytte Retten. Det vilde i Særdeleshed saadanne Ansøgere og Klager være, der ikke selv kunne skrive; thi naar Loven blot giver dem en Ret til at tage Afskrift, og de

ikke kunne skrive, saa blive de nødt til at sende en skrivekyndig Mand i deres Sted, men det Bedkommende, hos hvem de skulle tage Afskriften, maa med Loven i Haanden være fuldtberettiget til at sige: Kun den Bedkommende selv har Ret til at blive bekendt med Erklæringen; en anden Mand vil blive bekendt med Erklæringen, naar han skal tage Afskrift, og derfor kan det ikke tilstedes. Fremdeles vil det ogsaa i mangfoldige Tilfælde være en Hindring for at benytte sig af Retten, at der kan være en meget lang Vej til det Sted, hvor Afskriften skal tages. Det vil navnlig for største Delen være Tilfældet, hvor Afskriften skal tages hos Amtmanden; mangen En kan have maaskee en halv Snees Mil og derover til ham. Jeg har derfor tilladt mig at foreslaae, at der istedetfor gives en Ret til at erholde Afskrift, og jeg indseer ikke, hvorfor, naar man overhovedet gaaer ind paa at tilstaae en Afgang til at erholde Afskrift af Erklæringen, man da ikke ligesaa vel skal tilstede, at Afskriften meddeles, som at Bedkommende selv tager den. Naar det ved Siden deraf overlades til vedkommende Minister at bestemme, paa hvilken Maade det skal ske, saa vil al Vanskelighed og Besværighed være fjernet i saa Henseende. Det vil endvidere sees, at jeg i den af mig foreslaaede Paragraph 2 til de Undtagelser, som Lovforslaget allerede har fra Retten til at kunne blive bekendt med Erklæringerne, nemlig i de Tilfælde, hvor Vedkommendes Ansøgninger gaae ud paa Embeder og Bestillinger, har tilføjet: „Venaadninger eller blotte personlige Begunstigelser“. Jeg har foreslaaet denne Tilføining, dels fordi jeg ikke kan Andet end indrømme, at i de Tilfælde, hvor jeg søger ikke om Noget, der paa nogen Maade har Charakteren af Ret, men blot om en Maade og Gunst, er jeg ikke stillet paa det Standpunkt, som hvor jeg søger om Noget, hvortil Loven ligesom har anvist mig Afgang, og tillige fordi jeg har troet, at naar en saadan Tilføining kom til, vilde der ikke længere med gyldig Grund kunne reises Indvending imod ogsaa at tilstede Ansøgere at blive bekendte med Erklæringer over deres indgivne Ansøgninger, ligesom da blandt Andet de Betænkkeligheder, der fra saa mange Sider ere hentede derfra, at det vilde være